

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. O.**, zastoupený JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, 115 03 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 5. 2008, č. j. OAM-355/VL-10-08-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2008, č. j. 4 Az 15/2008 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 5. 2008 zastavil žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Dospěl totiž k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) téhož zákona, neboť žalobce podal předmětnou žádost opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 28. 5. 2008. Městský soud rozsudkem ze dne 16. 12. 2008 žalobu zamítl a ztotožnil se se závěry žalovaného.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž městskému soudu vytkl, že nevzal v úvahu, že nebezpečí hrozící stěžovateli v Sýrii nemusí teď již přímo souviset s událostmi v Sýrii, pro něž podal svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nebezpečí pro žalobce znamená již samotný návrat do

Sýrie, neboť tam vládně komuno-fašistický režim strany Baas, díky kterému je Sýrie zařazena mezi tzv. „darebácké státy“ podporující světový terorismus. K tomu stěžovatel cituje úryvek z blíže nespecifikovaného „českého tisku“. Stěžovatel rovněž poukazuje na izraelsko – palestinský konflikt a dlouhodobost procesu usmiřování mezi Židy a Palestinci. Jestliže se stěžovatel vrátí do Sýrie z demokratického státu s protiteroristickou orientací podporujícího Izrael (tedy z České republiky), hrozí mu akutní nebezpečí bez ohledu na to, že se situace ve městě Quamishli (kvůli níž původně žádal o mezinárodní ochranu) po roce 2004 uklidnila. Syrský režim bude v podobných událostech pokračovat v celém tamějším regionu. To jsou tedy ony „staronové“ události, které nebyly v dosavadním řízení dle mínění stěžovatele vzaty v úvahu. Stěžovateli hrozí nebezpečí ve ztrátě svobody i na životě tím spíše, že se po dobu několikaletého pobytu v České republice natolik „demokraticky“ aklimatizoval, že by se nepochybně po svém vynuceném návratu choval v Sýrii jako svobodný demokratický občan, což by jeho ohrožení jen zvýšilo.

Další novou skutečností, která nebyla soudem hodnocena, je aktivní členství stěžovatele v Kurdském občanském sdružení, které vyvíjí kulturní, společenské a sportovní aktivity Kurdů a jejich přátel v České republice. I když toto sdružení nevyvíjí politické aktivity, jeho činnost je prodemokratická, k čemuž stěžovatel dokládá stanovy sdružení, fotografii ze společenské akce sdružení a dopis místopředsedy tohoto sdružení. Z předmětného dopisu pak v kasační stížnosti cituje úryvek, podle něž je stěžovatel aktivním členem sdružení, podílí se na organizování kulturních akcí a je tanečníkem folklórního sboru sdružení. Taková aktivita je v Sýrii zakázána a je chápána jako bezpečnostní ohrožení celistvosti státu a lidé ji provozující končí u tajné policie a jsou vystaveni špatnému zacházení včetně mučení a věznění.

Stěžovatel z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis s tím, že své rozhodnutí považuje za souladné s právními předpisy. V kasační stížnosti chybí údaj o tom, kdy byl napadený rozsudek stěžovateli doručen a nejsou v ní označeny důvody kasační stížnosti a ustanovení zákona, které mělo být dle stěžovatele porušeno. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost má veškeré náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Námitky žalovaného v tomto směru vedené přitom nepovažoval za důvodné. Údaj o doručení napadeného rozsudku stěžovateli je zdejšímu soudu znám z úřední činnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2004, č. j. 3 Azs 85/2004 - 49, www.nssoud.cz). Rovněž není možné trvat na tom, aby stěžovatel uváděl konkrétní ustanovení zákona, která měla být v řízení před soudem nebo správním orgánem porušena, což vyplývá z maximy *iura novit curia*, tedy soud zná právo. Ze strany stěžovatele je proto určující vyličení zejména skutkových okolností; podřazení těchto okolností pod příslušné právní normy nepochybně přísluší soudu.

Následně Nejvyšší správní soud řešil otázku přijatelnosti zbývajících částí kasační stížnosti, jak mu ukládá § 104a s. ř. s., tedy zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Jak Nejvyšší správní soud dovodil již ve své rané judikatuře (srov. rozsudek ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69, www.nssoud.cz), je krajský soud v souladu se zásadou koncentrace řízení vyjádřenou v § 71 odst. 2 s. ř. s. vázán žalobními důvody, které žalobce uplatnil ve lhůtě pro podání žaloby. Městský soud se proto zcela správně ve svém rozhodnutí nezabýval námitkami, které stěžovatel uplatnil až po lhůtě k podání žaloby [v projednávaném případě sedm dní od doručení rozhodnutí žalovaného – viz § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu], tedy i námitkou aktivní účasti stěžovatele v Kurdském občanském sdružení, kterou stěžovatel uplatnil až při ústním jednání. K otázce koncentrace řízení o žalobě proti správnímu orgánu v této souvislosti srovnej rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05, ze dne 10. 8. 2006, sp. zn. I. ÚS 138/06, nebo ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. II. ÚS 136/06, všechny dostupné z <http://nalus.usoud.cz>.

V daném případě je navíc napadené rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřijatelnosti žádosti pro neuvedení nových skutečností nebo zjištění, které nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Stěžovatel proto nemůže uplatňovat v žalobě nové skutečnosti (všeobecná situace v Sýrii, potíže občanů Sýrie vracejících se za zahraničí, situace v syrském vězeňství, apod.) – tyto měl uvádět ve své žádosti. Protože je neuváděl, a naopak setrval na důvodech a skutečnostech, které již byly předmětem předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany (události při fotbalovém zápase ve městě Quamishli v roce 2004), bylo rozhodnuto o zastavení řízení z důvodu nepřijatelnosti jeho žádosti (shodně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 5 Azs 17/2009 - 43, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pokud se chce stěžovatel v cizí zemi ucházet o azyl, musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá a to již ve správním řízení, které předcházelo řízení soudnímu. Především k povinnosti tvrdit azylově relevantní důvody se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS, v němž kasační soud konstatoval, že z žádného ustanovení zákona o azylu nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikala povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné, a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost tvrzení má zvláště v řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze stěžovatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Stejně tak v řízení před správním soudem nelze bez jednoznačného a určitého zpochybnění závěrů správního orgánu ze strany soudu dovodit okolnosti týkající se osobního příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v zemi jeho původu.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že se v České republice demokraticky aklimatizoval, či poukazuje na možný vliv vztahu mezi Českou republikou a Izraelem na svou osobní bezpečnost, jedná se o nové skutečnosti uplatněné až po vydání rozsudku krajského soudu, ke kterým Nejvyšší správní soud nemůže v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet. Rovněž tyto skutečnosti měly být stěžovatelem primárně uvedeny v jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu.

Námítky, jež stěžovatel učinil předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu řešeny a krajský soud se nedopustil žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námítky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost ve své přípustné části tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2009

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně senátu